

ĀŠĀ½ASNĀ•ALBĀ•NIE - II.

ĀšterĀ½, 04 Ānor 2014

První dny naší dovolené jsme vlastně "projeli" - respektive strávili cestou. Zní to možná šíleně, ale vlastně se dršíme hesla, Āže naším cílem je sama cesta. Coš¾ znamená, Āže sice jedeme na dovolenou do Albánie, ale cestou se prostě zastavíme tam, kde se nám bude líbit a v rámci našeho volněšího harmonogramu si to uděláme tak, jak zrovna budeme chtít (nebo jak nám počasí Āi další vlivy a okolnosti dovolí).

3. 9. 2012 - V kempu Jsme tu sami! PĀmed chvíli odjeli poslední hosté a tak je celý areál jen náš. Jsem pĀekvapena. Velmi pĀijemně... Kemp je nový, Āistý, moc pĀkný. Moderně zařízený, na toaletách mají i "dšáchšdek" s Āerveným prkénkem. Gabša je nadšená, Pavlínka objevila štšrkovou cestu a chce chodit sbírat kamínky. Chšzi má ještš trochu nejistou, pro kamínky se shýbá tak, Āže se dost Āasto opĀme Āelem o zem. kolemšku kolem celého kempu je dostatešně unavená a s lahví sunaru si blaší usazená v košárku. O kousek dál stršidelně hýká osel. Není tam sám, jak se později dozvídáme, je tam celá oslí farma. K vešeĀmi grilujeme první várku nalošeného masa. Autoledniška se osvšdšila, vzdáváme jí hold. 4. 9. 2012 - hory, Āmeka, jezero Ráno jde exkurzi na zmínšnou oslí farmu. U pokladny zjišujeme, Āže jsme penšĀenku nechali v kempu. Sluníško uš¾ do pšlí, vracet se nám moc nechce. Slešna u kasy naštšstí vyší náš problém otázkou, zda jsme z kempu. V tom pĀipadě prý máme vstup zadarmo. Pršata nadšená okukují místní zvšinec. KĀš s hšíbatš oslátkem, kráva s telátkem, ovešky, slepice. U vody je nškolik labutí a odvášný labušák na nás výhrušně syší. U jezírš fotíme pškné velké Āáby a ušovku. Pomalu se balíme a vyrášíme dál na jih. Náš první "skutešný" cíl Durmitor. Miluju hory. ĀĀim vyšenší, tím úšasnší mi pĀipadají. Teprve v horách, tam na drsné pĀírody, si Ālovšk uvšdomí, jak nepatrný je a jak nedšlešité a malicherné jsou všechy naše problémy, které se nám v civilizovaném svštš zdají tak obrovské. Tady, uprostšed pĀírody, je najednou Ālovšk sám se svým ĀlovšĀenstvím a zašne vnímat skutešný smysl Āívota. Āít. PĀešít. Jako mravenci ve srovnání s velikostí vesš nepatrní jsme v horách... A tak blízko k obloze tu máme... Zastavujeme na malém parkovišti pĀmed mostem pĀes Taru... Jsou tu stánky se suvenéry. Kromě sklenice oškš a sušeného ovoce v medu kupujeme nejdšlešitší prvek náší výpravy - mapu Durmitoru. Obdivujeme spolu s davem dalších turistš hluboký kašon pod námi a modrozelenou Āistou vodu. Kašon Āmky Tary je nejhlubší kašon v Evropě (1300 m hlubš 82 km dlouhý), nšco jako Grand Canyon v USA. Zatímco Velký kašon je profláknutý a zná ho snad kašdý, zeptejte se na terš náš evropský. Kolik vašich známých ho bude znát? Vsadím se, Āže nšjak moc jich nebude. Kocháme se mezi cvakáním fotoaparátš. Potom usoudíme, Āže pohledš nadšených vzdechší i fotek uš¾ je dost a obhlíšíme, kš dál. Projíšdíme cestou kolem kašonu po proudu Tary. Vysoké stromy kolem cesty kazí výhled, ale naskytne se ještš pár zajímavých a pĀkných pohledš. Cesta vede malíškými a malými tunely ve skále, z nich mají radost pš dopĀedu odhadují, jestli bude další tunel krátký nebo delší. My rodiše se hádání neúšastníme, protošže si délku tunelu v metrech pĀešteme všdy pĀmedem na ceduli. Nškdy zdálky to nškdy vypadá hršzostrašně - Āš bude nízký a náš Drobek, se stanem na stše, se do nšj nevejde. Omyl. Všdycky se vešel, i s anténami. Dojeli jsme tak akorát daleko, Āže se nám uš¾ nechce pokračšovat dál. Koryto Āmky se rozšíšuje a to není tak úchvatné. Na rozcestí najdeme ceduli Zabljansko jezero. Je to jasné. Cíl byl vytyšen. Cesta vede lesem nškam do kopce, potkáváme malou dodávku v protismšru. Super, kam vyjede dodávka, tam vyjedeme i my. Šotolinová cesta pošád stoupá, zašíná se tošit v docela prudkých serpentínách. To, co se mi na začšátku zdálo jako pĀíkrá a pĀíliš zatošená cesta, mi bude na konci dovolené pĀipadat jako nic. Ale to zatím nevíme, to ukášĀas pĀíští a najeté albánské kilometry... VODOMĀŠRKA & SPOL.